

REGENSEN

REGENSIANERSAMFUNDET
XXXXXXXX MEDLEMSBLAD

73. Årg.

1980

ORDINÆR GENERALFORSAMLING

afholdes i Regensianersamfundet
fredag den 21. november 1980 kl. 18.30
på Regensen.

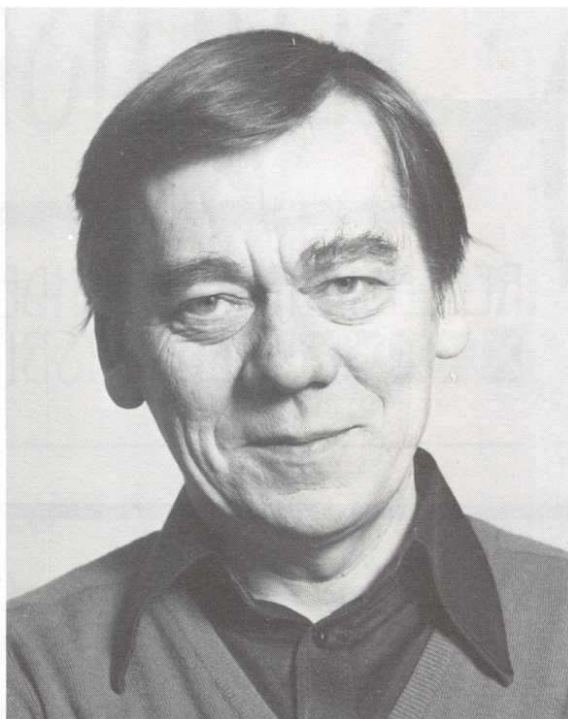
DAGSORDEN:

1. Formanden aflægger beretning.
2. Kassereren fremlægger revideret regnskab.
3. Revisorerne afgiver betænkning.
4. Kassereren fremlægger revideret regnskab for Regensianersamfundets legat.
5. Revisorerne afgiver betænkning.
6. Valg af formand.
7. Valg af kasserer.
8. Valg af 5 bestyrelsesmedlemmer.
9. Valg af 2 revisorer.
10. Eventuelt.

Efter generalforsamlingen middag, der begynder ca. kl. 19.15.
Senere sold, hvor Regensrevuens bedste numre bliver fremført.

Tilmeldelse sker - senest 19. november - til: Formanden Niels Nørring,
Vognmagergade 7, 1120 København K., tlf. (01) 11 11 10, lokal 220,
(I. Bing) mellem kl. 9 og kl. 16.

Pris for deltagelse i festmiddagen og sold kr. 60,-.

Regensens provst, prof. dr. teol. Leif Grane.

Regensen har, som det fremgår af forrige klokke, Else Riisagers referat, fået ny provst, professor, Dr. teol Leif Grane. Om provstens person vidste vi i forvejen blot, at han var en fremtrædende Luther-forsker, og han er da også nyligt blevet udnævnt til æresdoktor i DDR. Leif Grane, som er 52 år, er ikke gammel regensianer, men har **efter** sin udnævnelse udvist mange særdeles gode initiativer og megen handlekraft til fordel for Regensen og regensianerne, blandt andet ved at skaffe økonomiske midler til en gennemgribende istandsættelse af Store Sal gennem private fonds.

Sammen med sin søde kone har han formået at vinde regensianernes sympati og provsteparret går således ikke af vejen vejen for at slå sig ned i gården blandt regensianerne i de lune sommeraftener.

Vi synes alle, at vi har været heldige med valget af denne dynamiske regensprovst - derfor skal der også fra Regensianersamfundet lyde et hjerteligt velkommen.

KOMMUNITETSSAGEN

I 1975 bekendtgjorde Københavns Universitet, at man fra Universitetets side ønskede at foretage en økonomisk og administrativ integrering af de fire gamle kollegier (Regensen, Borchs, Elers, Valkendorf) i én enhed Københavns Universitets Regenskollegier (Enhedskollegiet). Det økonomiske fundament for Enhedskollegiet skulle dels tilvejebringes gennem Kommunitetets årlige afkast, dels gennem husleje indbetalinger fra samtlige alumner på de 4 kollegier. Regensianerne ville således miste fribo-ligen på Regensen.

Den påtænkte sammenlægning af Kommunitetets og de øvrige kolle-giers midler rejste det retslige spørgsmål, om Kommunitetet kun-ne opfattes som en selvstændig stiftelse eller alternativt, om det indgik som en del af statsformuen. Regensianernes og Regen-sianersamfundets (ved hrs. Ove Rasmussen) opfattelse var, at Kommunitetet var en selvstændig stiftelse, hvis hovedformål ale-ne var at yde støtte til Regensen, mens Københavns Universitet og Undervisningsministeriets (understøttet af Justitsministeri-ets godkendelse af den påkrævede fundatsændring for Kommunitet-et) holdning var, at Kommunitetet var en del af statsformuen og således godt kunne anvendes til understøttelse af Enhedskol-legiet. Efter Justitsministeriets godkendelse af Universitets for-slag til en ændring af Kommunitetets fundats, fandtes der kun én mulighed, der kunne forhindre Enhedskollegiets gennemførelse: en retssag. Da en sådan sag ville være af principiel karakter, søg-te Regensianerne og Regensianersamfundet fri proces til dennes gennemførelse i Københavns Overpræsidium. (Regensianersamfundet trak sig senere ud af sagen, da dette ikke kunne opfattes som part i sagen; Regensianerne fortsatte herefter alene, repræsen-teret af lrs. H.G.Carlsen). Overpræsidiets **afslog ansøgningen** om fri proces og henviste Regensianerne til at indbringe afgø-relsen for Justitsministeriet. Justitsministeriet afslog imid-lertid også ansøgningen om fri proces. En sidste indsats for at bringe nye oplysninger frem der kunne ændre Justitsministeriets afgørelse blev herefter gjort. Det havde nemlig vist sig, at en lignende omlægning af Kommunitetets tilhørsforhold var forsøgt gennemført i 1870'erne uden resultat. Regensianerne forsøgte der-

for, under lrs. Nørrings vejledning, gennem undersøgelser i Undervisningsministeriets arkiver at frembringe et historisk materiale, der kunne påvise, at Kommunitetet var/er en selvstændig stiftelse. De oplysninger, der fremkom, indeholdt desværre den modsatte opfattelse og vi måtte herefter se i øjnene, at der ikk fandtes et juridisk grundlag, der kunne forhindre Enhedskollegiets gennemførelse. Herefter rejste der sig imidlertid det statsretslige spørgsmål, om ændringen af Kommunitetets fundats kunne gennemføres uden forudgående vedtagelse i Folketinget. Lrs. Nørring påpegede dette i skrivelse af 5. september 1980 overfor Justitsministeriet, Undervisningsministeriet og Folketingets Formand. Vi har endnu ikke modtaget svar på denne henvendelse fra de pågældende instanser.

Regensianernes nuværende økonomiske situation er den, at vi månedligt indbetaler et varmebidrag til Universitetet af størrelsesordenen 140 kr. pr. Regensianer. Vi modtager således ikke længere Kommunitetsstipendiet; de årlige afkast fra Kommunitetet er blevet for små til blot at dække de løbende driftsudgifter for Regensen. Gennem stadige forhandlinger med Universitetet om budgetter, forvaltning af Kommunitetsformuen, vedligeholdelse af Regensen etc. søger Regensens embedsmænd at varetage Regensens interesser overfor Universitetet.

Med venlig hilsen
Regensens X-mænd

Birgitte Herfelt Bjarne Ørskov Lindhardt Jacob Holm

BERETNING FOR EFTERÅRSKLOKKERATET 1979.

Det var en mørk og stormfuld nat hin 3. fredag i september, da Regensens embedsmænd efter gammel sæd og skik nedlagde deres hverv for at nye kunne genoprette ro og orden. Men hvad der plejede at være et forholdsvis formelt ritual, fik pludselig aktualitet og betydning. I flere timer lå Regenshavet i øde og kaotisk oprør: dels havde valgforhandlerne lagt mere vægt på de spirituøse drikke og en velforberedt middag end på at bruge ånden til en lige så velforberedt generalforsamling, og dels var Skraps eget indre kaos og brovtende magtbrynde helt løbet fra deres noget mere stivbenede forstand, så de sammen med deres enlige koalitionspartner fik sig selv til at kræve siger og skriver samtlige embeder, hvilken hybris generalforsamlingen naturligvis syntes var et nummer for - stærk. Bølgerne rullede frem og tilbage og efter at generalforsamlingen havde været afbrudt for tredje gang bøn-hørte Tilia endelig de utallige nødråb og opfordringer og fremstod på kvindelig vis af skumsprøjtet som klokkeforening. Endnu engang blev det fastslået at Tilia er Gårdens faste centrum.

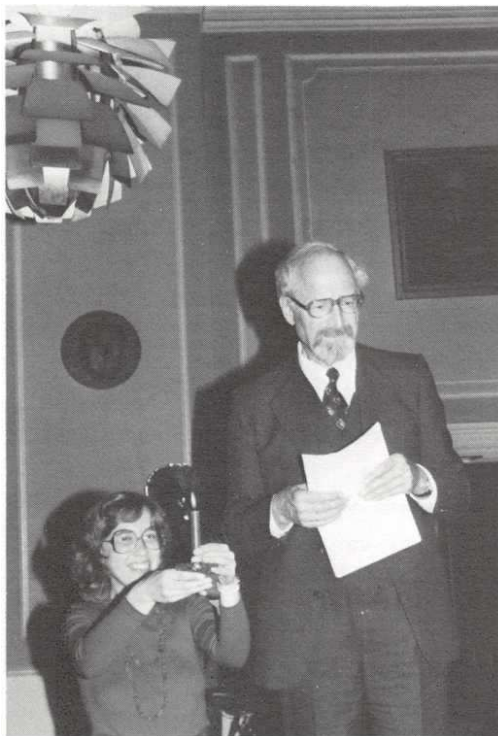
Nu blev der hurtigt sat ret og skel. Den foreningsfrie Anders Østergaard blev valgt til brugsmand, siouxialisten Anders Bruun-Schmidt til P-mand, klokkerbajerne kom frem og den ganske let fortumlede klokker, der ved generalforsamlingens start ikke havde haft den fjerneste anelse om dens udfald, gik i spidsen for Tilia i gang med arbejdet. Foreningen var måske ikke i besiddelse af det helt vilde og begejstrede gå-på-mod, da det kun var tre semestre siden vi sidst havde taget slæbet, men den ejede til gengæld erfaringens vægt. Selv om der var et lille, men meget flittigt indflytterhold, så var det det efterår foreningens slagsang lød: "Det er sjovt at vaske op/ man sku' aldrig gøre andet/ dabada...".

Service-niveauet var i topklasse.

Det blev et betydningsfuldt semester med mange omskiftelser og forandringer, og selv om "ti(d)sånden generelt var imo'", som klokkeren fremhævede i sin juletale, så blev der på det nu atter rolige Regenshav søsat flere stolte sejlere som forhåbentlig vil pløje vandene i mange kommende semestre.

Allerede ved indflytterfesten blev en forandring markeret, idet vi samtidig med at indvi de grønne indflyttere i regenslivets mysterier, måtte tage afsked med det veltjente og respekterede provstepar, Grethe og Jannik Bjerrum, hvis regentid nu var udløbet efter at provsten havde nået støvets år. Klokkeren havde anstrengt sig med en ekstra god

Klokkeren holder lyset for provst Bjerrum, der for 69'-ende og sidste gang holdt tale om sin berømmelige for-gænger, provst Hviid.

meny, taler og sange, og da vi var klare over at det blev tungt for Bjerrums at undvære Regensen, havde vi sammen med Regensianersamfundet vendt sparebøssen og skillinget sammen til et tre meter højt lindetræ til provstens kolonihave. Det var betegnende for Bjerrums at de altid havde kørt et smukt parløb herinde og da provsten til sin fødselsdag fik en nobel, sort cykel forærede vi nu også provstinden én, sådan at de i deres otium sammen kunne køre ud til kolonihaven og sidde under lindens grene og tænke tilbage...

Men her på Gården bølgede livet videre. Revyen blev den sædvanlige solide succes. Klokkeforeningen glædede sig især over at se Gamle bage rundt med borde og tallerkener eftersom de under generalforsamlingen tjenstvilligt havde tilbudt at hjælpe ved en fest. Klokkeren sørgede for at de traditionelle gule ærter fik hvad de havde godt af at blive skyllet ned med, mens N. K. Steensberg påtog sig hvervet som revydirektør, hvilket han var ærlig nok til offentligt at bekende at han besørgede "under bæltestedet".

Som en sund medicin mod revyens indædte nævlebeskuen var klokkerens næste arrangementer en slåbrokaften med Regensens røde Kina - ekspert, Verner Worm, der hensatte regensianerne til kulturrevolutionens dage mens klokkeren understøttede illusionen ved at servere kinesiske specialiteter som forårsruller, te og ægte grønviolette kinesiske æg fremstillet på 4.gangs køkken. Og fjorten dage senere havde vi besøg af den vidtomvandrende danske visesanger Erik Grip, der med sin blide og indfølelse stemme blandt meget andet sang om Nyhavns Roser, Bedstefars tænder og natten der blidt forsvandt. Det blev en stor succes, også for publikum hvis mest sangglade elementer Erik velvilligt lyttede til indtil natten virkelig svandt hen.

Revyen under bæltestedet.

"Årets revyviser" var Solveigs sang om klokkeren.

Nu nåede tidevandet i Regenshavet sit højeste: juleballet, der med reverens til Société Gastronomique du Danemark og alle tiders stjerner, Marilyn Monroe, strålende i toppen af juletræet, atter blev et meget

Den knap to meter høje portner havde intet besvær med hurtigt at få bragt ro og orden i Den røde Gård.

velbesøgt og vellykket Tilia-arrangement. Klokkeren havde også ved denne fest lejlighed til at markere store forandringer, denne gang af de glædelige, idet hun kunne byde både en ny portner og en ny provst velkommen til. Den nye portner, Per Jacobsens tilstedeværelse havde allerede nogen tid kunnet mærkes: der var blevet omdelt "Else"-sæbe til klokkerens ære (eller var det mon til navnesøsteren fru Jacobsens?), cisterner der havde været rustne i flere år virkede pludseligt og det tidligere syn en mørk nat i Gården, "hvor de grønne glasskår blinke/ hvor de smile, hvor de vinke" var nu helt forsvundet. Nu var der kommet fut i fejemøjet. Men med ikke mindre fornøjelse kunne klok-

Provst Bjerrum har overrakt regalerne til provst Grane.

keren som et resultat af en i Regensens nyere historie uhørt enighed mellem det af regensianerne nedsatte "provst udvalg", stipendieudval-

get og konsistorium præsentere den nysgerrige forsamling for den to dage gamle provst, Leif Grane, der som hin velærværdige forgænger A. C. Hviid er professor udi teologien, og hans indtagende hustru, Vreni. Provst Granes tiltrådte først officielt pr. 1/1 -80 og flyttede nogen tid senere ind i Gårdens største locum med deres tre børn.

Men endnu en sejler blev i julestormene sluppet løs på det farefulde Regenshav, nemlig foreningen Myrmica. Klokkeren og især VP var glade for denne foreningsdannelse eftersom Regensen i flere år havde lidt under at der var for få foreninger. I øvrigt indførte klokkeren den skik at tage bestik af, at alle indflyttere fik mindst én invitation til en teaften.

Da isen var ved at lægge sig på vandene i de kolde februardage tøede vi op ved endnu et slåbrok-arrangement, denne gang med den tidligere regensianer og forstander på Askov Højskole, Knud Hansen, der meget apropos talte om tidens værdikrise; for at ti(d)sånden som sagt var imo' var et par triste forandringer klare beviser på.

For første gang i kommunitetets 411-årige historie kunne Regensen ikke mere holde sig økonomisk flydende, men sugede fra 1/1 -80 såkaldte "varmebidrag" ud af de blåfrosne alumner.

At gassen i den mangeårige kommunitetssag samtidig var ved at være sluppet ud kunne kun opfattes som tragisk ironi. I løbet af efteråret havde x-mandsinstitutionen drevet en mindre PR-virksomhed uden for murene, der i disse indskrænkningstider bl. a. kom til at resultere i følgende overskrift i Politiken: "Regensianerne vil ikke betale". Men et sidste større udslip af ballonen skete på et møde med justitsminister Henning Rasmussen, der venligt og i en alfaderlig tone forklarede de håbefulde, unge studenter at chancen for at vinde en retssag var så god som lig nul, hvilket han i frostdagene efter nytår bekræftede med et officielt og endeligt afslag på vores ansøgning om fri proces.

Som digteren så smukt udtrykker det:

Til vos med dyre Trattechoner
Kommunitetet er tillagt
og Vold mod det i Sindet modner
imo' Tisaanden dyb Foragt.
O, lad vos gi' hinandre Haanden
da paa, at vi vil opgi Aanden.

Men gid Regensens ånd må svæve over vandene og den selv holde sig flydende!

Else Riisager
Efterårsklokker 1979

Omkring årsskiftet fik Regensen en ny portner, Per Jacobsen. Han fik meget hurtigt et fint forhold til regensianerne. Da han blev ansat, sagde VP til ham, at hans arbejdsområde kun til dels kunne defineres. I høj grad ville det komme til at bero på skøn og initiativ. Denne opgave har portneren løst til fulde, således har han taget initiativet til at istandsætte flere køkkener, fægtekælderen og som det sidste lille sal, hvor han især fik hjælp af Claus Cornett. Han vil sikkert ud fra sin store beskedenhed være halvvæjs misfornøjet med disse rosende ord, men vi herinde er klar over, at vi ikke kunne have fået en bedre portner.

red.

BERETNING FOR

FORÅRSKLOKKERATET 1980

Så skete det! - Det måtte jo ske! - Tredje fredag i februar 1980 kom kuppet. Ved et lynangreb besatte SKRAP's hårdføre, panserklædte vikinger Regenssskuden, sparkede de blegfede, dorske rorka'le overbord, kastede los og styrede for fulde sejl ud på det åbne, skumbidte ocean. Vikingerne lukkede ørerne for de desparate nødråb fra de mange søsvage, som nu gennem mange måneder var blevet vænnet til havens faste fortøjring og brakvandets vuggende, søvndyssende skvulp. Nu gjaldt det - livet, magten, kampen og VP's ros!

Det var som om, skuden i lang tid havde længtes efter havets prøvelser. Sejlene dansede i den friske brise og bjælkerne knirkede og knagede af vellyst. Mon de ville holde, eller var der gået orm i dem p.g.a. den manglede pasning?

A l l e ville med!

Skuden var stuvende fuld. Folk lå i lag i lasten. Flere sov i masten, og enkelte bandt sig fast til rælingen og lod sig slæbe med i kølvandet. Mirakuløst undgik vi mytteri og smitsomme sygdomme. En del kom dog ud for forbigående anfald af en skørbugslignende sygdom med efterfølgende hovedsmerter. Kompetente medicinere peger på uregelmæssigheder i vædskebalancen som årsag til sygdommen, men er ikke sikre.

*Der var enorme
kødannelser, da
skuden skulle
ud på sin
jomfrurejse*

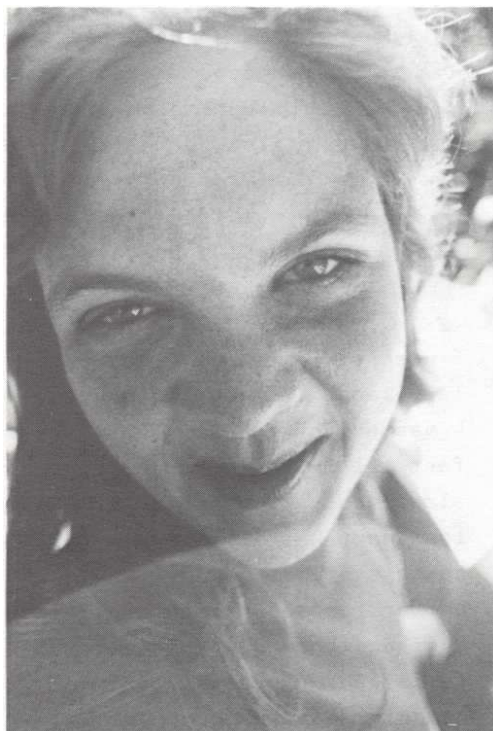

Hvad skete der om bord? - Så meget, at jeg af pladshensyn her kun kan give et ride af de mest spektakulære begivenheder. Der skete nemlig noget hele tiden! Skipperen og

hans besætning holdt adskillige overdådige, uovetrufulde arrangementer, og i pauserne mellem disse fandt gæsterne selv på narrestreger. De drak sig fulde, røg sig skæve, teede sig fjollet og fjantet, kastede hinanden i havet, pissede på masten, lod hånt om al borgerlig dannelse for at kaste sig ud i hede lidenskabelige danse. - Et par indtryk fra dette dionysiske ragnerok er forevigtet :

Den nys tiltrådte Regensprovst Leif Grane går planken ud med musikdirektøren Gulli.

Hoffisten Anne Pia drømte om Tårnet i Pisa.

I overensstemmelse med SKRAP's beundring for dansk kulturarv og dybe rødder i samme blev den første store fest et veritabelt KROBAL! - Dækket blev smykket med balloner, kulørte lamper, plakater osv. Køkkenka'lene kreerede en rigtig velsmagende dansk menu : suppe - steg - is med fyrværkeri - kaffe og småkager. Sund og lækker mad, som vor mor lavede den! - Gæsterne havde klædt sig ud. Damerne kom i blomstrede kjoler eller lårkorte nederdele og farvede strømper. Pudder

og kindrødt, håret sat op og den fikse taske om håndleddet. Mændene havde til anledningen fundet den hvide nylon-skjorte og de sorte spidsnæsedede frem. Brylcrem og Williams deo gav stemningen et extra kulørt skær. - Jo, den aften havde vi rigtigt fat i den danske kulturarv!

Knoballets entertainer Yrsa Ynglekøp henvender sig her til én af aftenens mange upolerede diamanter fra landet - her en svinehyrde fra Nørre Halne, der demonstrerede sit plumpe talent med guitar og sang.

Inden den næste store fest på dækket blev der holdt adskillige mindre arrangementer i lasten. I denne sammenhæng vil jeg gerne have lov at rose gæsternes initiativer til fælles underholdning. Jeppe underholdt en aften på sin egen lune facon om Regensskudens farverige og begivenhedsfulde historie. Den nydannede forening "FFLB" hentede Ove Verner Hansen ud på skuden til festlig underholdning.

Overgået blev dog alt og alle i kvanti og kvali, da skudens besætning og gæster samledes til "Regenssens Forårskoncert"! - En hel måned stod forberedelserne på. Resultatet var et vellykket, to-timers program, varierende fra det højtideligt klassiske til pikant visesang og det elektrificerede rock. Det var frem for alt et godt arrangement, fordi det involverede en masse mennesker i samarbejdet. I tidligere klokke-rater kappedes man om at få kendte navne til at optræde. Med "Forårskoncerten" blev det bevist, at den hjemmelavede kødgryde er langt bedre end købet. Det er sjovere og mere givtigt at lave tingene selv.

Bardene Henrik og Bjarne indleder anden halvdel af koncerten med "Det er i dag et vejr et solskinsvejr"

Konferencieren Søren Andersen varmer op til afslutningsnumret

De to fester til ære for skibsmasten var ikke uventet yderst vellykkede. Rekordbesøg naturligvis - 105 til frokosten og 120 til ballet. Og vejret var selvfølgelig aldeles strålende til frokosten.

Frokosten forløb som så mange gange tidligere med øl og snaps, storm på Rundetårn, vandpjaskeri i gaden osv. Bl.a. p.g.a. vejret var stemningen extra god. Som noget nyt lavede vi fællesspisning om aftenen før afgang til tivoli. Det kan anbefales for senere forårsklokkere.

Ballets clou var igen den hjemmelavede underholdning. Det nydannede Rock-band sørgede i 4-5 timer for intens stemning på dækket. Fuldstændigt udmattede slæbte vi os klokken seks om morgenen over til Vrenis frisklavede kaffe og hjemmebagte brød. - I farten må jeg huske at kipe med flaget til kokkeholdet Jacques & Co., som præsterede en hel fantastisk menu til ballet.

Der er tre-fire festligheder, jeg ikke har omtalt - bl.a. en temmelig vellykket indflyttervelkomst i midten af september. Hvor tidligere klokkere har vredet hjernen for at få deres tyndbenede, letkøbte arrangementer til fylde et vist antal sider i beretningen, er mit problem det modsatte : at måtte nævne kvalitetsprodukter som perifere begivenheder.

Ud over de festlige begivenheder i semestret skal nævnes, at Regensskuden fik to nye styrmænd i Regensprovst Leif Grane og portner Per Jacobsen. Begge har i semestrets løb vist stor vilje og evne til at reparere på og holde liv

i skudens slidte planker.

Det var en anstrengende og lang jomfrurejse. De ellers så mundrappe og barske SKRAP-vikinger var slemt trætte, da de atter styrede Regenssskuden ind i smult vand i havnen. - Men skuden holdt altså til turen! - Den blev sågar hærdet og flottere. Nu ligger den sikkert og fast fortøjret, men den vil gerne af sted igen. Den er bange for råddenskab i havnens brakvand. - Problemet er bare : Hvem tør styre den ud på det åbne, stormomsuste ocean?

Ord kan ikke gengives på billedet, men sådan så VP og Bente ud, da jeg spurgte dem, om de havde brudt sig om klokkeratet

På klokkerforeningen SKRAP's
vegne, Regensen d. 28/9-80

Hans Dam

Bag en hver mand står som bekendt en kvinde. Bag klokkeren stod ikke mindre end fire. - Beundringen synes dog delt.

VED ÅRETS LINDEFROKOST, D. 14. MAJ 1980, BLEV LINDETALLEN HOLDT AF SUSANNE GAUN:

Jeg er blevet opfordret til at holde tale i dag. Bl.a. med den begrundelse, at det er så lang tid siden, at en kvinde har talt under Linden til en lindefrokost. Ja, det har vist sig at være første gang. Som I måske husker, blev denne linds forgænger plantet, fordi provst Hviid i 1785 fik en søn. Det er egentlig denne drengs fødselsdag, vi fejrer hvert år.

Men noget har slået mig. Jeg har undret mig over, hvorfor symbolet på et drengebarns fødsel, vores lindetræ, er blevet ændret og nu altid anvendes som symbolet på kvinden og kvindens væsen. I masser af regenstaler og lindefrokosttaler har Linden været en "hun" og er ofte blevet direkte sammenlignet med en kvinde.

Når jeg som kvindelig beboer på Regensen hører historiens vingesus og tænker tilbage, som f.eks. da jeg hørte Jeppes foredrag i sidste uge, får jeg endda oplevelsen af, at Linden gennem århundreder har været den eneste kvinde på Gården af betydning. Man fristes til at spørge sig selv, om den betydning, som regensianerne gennem tiderne har tillagt Linden, ikke er af samme slags som den, søfolk gennem århundreder har tillagt deres skibe? De er også altid blevet opfattet som hunkøn, og bliver endda døbt med hunkønsnavne.

Men hvorfor drages manden på denne måde mod kvindens væsen? Kan det skyldes andet end den styrke og tryghed, hun udstråler?

Og hvordan *er* kvindens væsen? Og hvordan er forskellene mellem det kvindelige og det mandlige? Karen Blixen beskriver i sin båltale fra 1953, hvordan det at *være* er forskelligt fra det at *kunne*. Hun skriver: Kvindens tyngdepunkt, hendes væsens gehalt, ligger i, hvad hun er, mandens i, hvad han i livet udfører og udretter. Beder man for eksempel nogen om at beskrive sine forældre, vil de næsten altid beskrive deres mor ved at fortælle, at hun *er* sådan og sådan: Varm, kærlig, forstående osv. Deres far vil blive beskrevet ved hjælp af hans aktiviteter og produkter: Han *har* f.eks. den og den uddannelse, han arbejder med det og det.

Manden *har* skabt mange ting, men altid af noget uden for sig selv. Er noget blevet færdigt, har han kunnet forlade det, skubbe det ud af bevidstheden og begynde på noget nyt. Kvindens arbejde derimod har bestået i at udvide sit eget væsen - stadig med rod i sit eget jeg.

Man så tidligere ned på mænd, som ikke blev til noget eller producerede noget, hvorimod kvinder - uden at kunne fremvise produkter - alene i kraft af deres væsens udstråling har udøvet afgørende ind-

flydelse og sat deres præg på alle forhold omkring sig.

Denne varen i processen, frem for jagten på produkter, har længe fascineret manden. Mange mænd har nu opdaget, at det drejer sig mere om at *være* noget end om at *kunne* noget.

Således er den nye følsomme mand ikke opstået, fordi, som man siger, kvinden har skældt ham ud for at være fjern, distræt, udeltagende, ansvarsløs eller anderswo-engagierte på enhver måde. Han er ikke, som Hans Jørgen Nielsen skriver, en gammel skolestil, der er blevet rettet så meget i, at det næsten kan være ligemeget. Nej, det, der for kvinderne er naturligt, er for ham blevet idealet! Se bare på mænds krav om at få barselsorlov eller at få forældreret over børn. Se hvordan flere og flere film kommer op omkring emnet enlige fædre og deres børn, og se blot hvordan de tilsyneladende klarer sig udmærket. De første mandlige jordemødre er nu blevet kvinders fødselshjælpere. For ikke at tale om mandebevægelsen, med mandebasisgrupper og manderådgivning. Alt sammen for mænd, som ønsker at gøre op med deres traditionelle kønsrolle, og som ønsker at lave sig om ved at finde sammen og åbne op for deres private problemer, ved at offentliggøre og almenligøre deres personlige følelser, erfaringer og konflikter. De forsøger alle at forstå problemet at være. De forsøger at indleve sig i kvindens væsen. Men hvordan *gør man-det*, som kvinden har været så længe? Vi kan ikke vide os sikre. Måske er vi på vej mod den tid, som den amerikanske forfatterinde Marge Piercy beskriver i en af sine fremtidsromaner, hvor mænd objektiveres af kvinder, og hvor mænd er i stand til - med stor glæde endda - at amme børn.

Således synes der uden for Gården at foregå en rivende, faretruende udvikling med mændene. Men hvordan ser det ud indenfor? *Her* står det ikke helt så slemt til. Mændene på Gården lever isoleret og har trods alt anderledes historiske traditioner bag sig, både for at *kunne* og for at præstere.

Men hvis vi kvinder på Gården åbner øjnene, vil vi kunne se, hvorledes nogle mænds tilsyneladende diffuse handlinger kun kan opfattes som et forsøg på at forstå kvindens væsen, på at være som hende:

Kan vi f.eks. ikke tage det som et udtryk for et, ganske vist kluntet, forsøg på at sætte sig ind i kvinders situation med oprydning og opvask, når Niels Kristian - ialtfald tidligere - klarede dette ved at hælde flasker og service ud i Store Kannikestræde?

Der findes mænd herinde, som i det skjulte sysler med madkunst:

Kaspar er f.eks. ferm til at bage brød til Karen, og Thyge laver mad til Hanne. Men i denne indleven sig i at være kvinde, går Thyge endda så kategorisk til værks, at han til indflytterfesten optrådte forklædt som dame.

Indleven sig i kvindens psyke eller forfængelighed? Vi ser i hvert fald enkelte mænd herinde gå meget op i deres udseende: Nogle må f.eks. kunne huske, hvordan Thomas Rørsig med pædagogikum-lønningsposen fuld promenerede i Gården i sit nye tøj.

Der er mænd herinde, der har spurgt mig om kvindens psyke. Jeg er blevet spurgt, om jeg havde bøger om emnet. Men kvindens psyke er hverken mekanik eller teknik, ikke noget man kan skille ad og sætte sammen igen. Man kan næppe læse sig til, hvad hendes væsen består af. Var det måske ikke derfor, at Hans Dam i sin iver for at forstå og trænge til bunds i sagen kom til at splitte Vibekes køkkenskab ad - i stedet for at drøfte problemet med hende - stille og roligt?

Men mænd har også meget vanskelige forudsætninger for at kunne være som os. Vi kvinder må erkende, at det er os, som i vores mødres skikkelse har opdraget dem til at være så produktive, men også til at kunne verbalisere så få følelser. Det må vi ikke bebrejde dem. Vi må acceptere dem, som de er, i kraft af os. Kort sagt, mænd er mennesker med følelser som os andre.

Vi kvinder lægger bare ikke mærke til det. Ser vi, hvor generte og tilbageholdende nogle mænd egentlig er, f.eks. til fester? Ser vi, hvor mildt bedrøvet de kan se efter os, når vi danser ud med en anden? Forstår vi kvinder egentlig, hvor utilstrækkelige nogle mænd kan føle sig? Personligt har jeg f.eks. oplevet Leif Jensen undslå sig for en dans for 117. gang og undskyldte det med, at han var træt.

Følelserne er således de samme. Blot formulerer de fleste mænd sig stadigvæk fysisk - man løbetræner og cykler.

Og endnu er der skam mænd på Gården, som ikke på nogen måde har ladet sig indfange af den nye tids strømninger, som ikke har problemer med forsøg på at lave sig om, og som fremviser en urokkelig kurs: Se blot på Lars Tyge eller for den sags skyld Karsten Jack.

Men de mænd, som er i tvivl om deres kønsrolle, må vi kvinder støtte og give opbakning, så de kan finde sig selv igen. Vi må lære dem - store som små - at tro på sig selv, sådan som de er, lære dem at sige fra.

Begynder vi ikke at lære mændene at acceptere sig selv, står vi måske om føje år dér, hvor vi har en lind, der bliver omtalt som "han":

Der står han så år ud og år ind, med rod i sin egen gård: Om foråret så smuk med nyudsprungne blade. Om sommeren klæder han sig pra-

lende med det prægtigste grønne løv (selv om det kan hende, at han skygger for solen). Om vinteren lægger man mindre mærke til ham. Alligevel strækker hans nøgne grene sig i smuk silhouet mod en vintergrå himmel. Altid er han den samme og dog så forskellig. Og netop fordi han forbliver på samme sted, netop fordi vi trygt kan regne med, at han *står dér* i gården *hver* eneste formiddag, når vi næsten uden at ænse ham vakler over gården efter post. Netop derfor holder vi så meget af ham.

Man kunne næsten fristes til at grue for, hvad der ville ske, hvis han gjorde som Nora gjorde for mange år siden: Hvis han gik ud??

På denne måde har jeg, på mit køns vegne, haft lyst til at udtrykke min fulde forståelse for mændenes vanskelige situation.

Og når alt dette er sagt, er vi stadigvæk dér, hvor jeg synes, at det - med Karen Blixens ord - ikke er lykken for en kvinde at sætte en mand til vægs - men at det ejheller er nogen ydmygelse for en mand at knæle for en kvinde. Netop i accepten af forskelligheden, men måske mest i accepten af os selv, sådan som vi er, ligger mulighederne for udveksling og inspiration imellem kønnene.

Uanset om vi vil associere Linden med en kvinde eller en mand i fremtiden, må vi alligevel håbe, at *han* forbliver på samme sted mange år endnu.

Jeg foreslår, at vi kvinder rejser os op og råber et 3-foldigt hurra for mændene: De længe leve!

Stud.psych. Susanne Gaun holder lindetalen 1980.

I ANLEDNING AF...

9. september 1980. Dagen Regensen og verdenshistorien ventede med længsel. Uglens 70-års dag. Århundredets begivenhed for store og små. Som sædvanlig indfrie de gårdens Forening forventningerne, der var stil over foretagendet.

Klokken 20 om aftenen startedes med affyring af 70 skud i gården. Bortset fra at en af oldingene kom til at brænde flere skud af på 4. gangs køkken end i gården, forløb det med bravour. Der er stadig knald i Uglen. Hermed var "ballet" åbnet, og fra kl. 20 - 21 var der reception i gården for alle regensianere. Fra et pyntet bord under linden, blev der udskænket en glimrende festdrik, Red Devil, et produkt af højeste kvalitet, så glimrende at der endnu tales med ærefrygt om den. Punchen bestod af sprit, hvidvin, rød sodavand og popcorn, og havde en dristig bouquet som det bedste engelske vingummi.

Af uforståelige grunde morede kontrarevolutionære elementer sig med at hælde punch i festblussene, der var placeret rundt i gården, hvorved blussene i korte perioder blev hele fakler. En punch på 40% er vel ikke hverdagskost, men vi troede det var garvede gutter der bebor Regensen.

Uglens hårde kerne med VP^S gaver.

Under receptionen modtog Foreningen mange og værdifulde gaver. Det mest krydrede indslag, var en hermetisk tillukket kæmpeplastikpose, indeholdende Dummy's ældgamle træningsbukser. Lykkeligvis fik vi også en pose stor "god" vaskepulver, samt diverse flasker til at skylle det hele ned med. VP blev så begejstret for punchen, at han overrakte uglerne en bog hver, samt et årsabonnement på Rapport. Som VP så smukt motiverede: Jeg giver kun ting væk jeg selv holder af!

Kokken sætter kniven i rensdyret.

Klokken 21¹⁵ startede festmiddagen i Biblioteket, hvor der var dækket et pragtfuldt bord, oplyst af femarmede sølvlysestager. Den 3-stjernede mesterkok Jaques v. Westenholz sørgede for at maden blev en uforglemmelig oplevelse, og de sublime vine gjorde ikke stemningen dårligere. Ved hovedrettens afslutning fik vi be-

søg af Provstinden og Provsten, der medbragte gaver i dagens anledning. Blandt andet modtog vi en uovertruffen Irma-kurvand årgang 1980, som vi endnu ikke har nænnet at åbne.

Invasion fra Gårdens lokummer.

Endnu inden vi var færdige med desserten begyndte invasionen af regensianere, da klokken var over midnat. Godtnok var de inviteret, men de kunne godt have taget hensyn til at 70-årige måske er lidt langsommere til at spise end andre. Desuden var vi endnu dårligt færdige med at gylpe forretten op!

Efter en del kabelkludder kom der gang i kludene da Regenshøjttalerne begyndte at kværne. Det hele endte i det sædvanlige druk osv..., og kl. 3 blev den sidste olding kørt bort. En værdig afslutning.

Med ugleset hilsen

GÅRDENS FORENING.

PS. - Beløb til Uglens Pensionskasse (det var sgu' en dyr aften) modtages stadig med glæde på Giro 9030166..

Hovedpunkter fra regnskaberne for tiden 1/9-79 - 31/8-80.

REGENSIANERSAMFUNDET

Indtægter:

1. Kontingenter	kr.	5.350,00
2. Rente af fonds	kr.	10.400,00
3. Rente af giro	kr.	3,77
4. Diverse	kr.	588,96
5. Underskud	kr.	6.981,87
	kr.	23.304,60

Udgifter:

1. Revyannonce	kr.	301,00	
2. Rente af overtræk	kr.	239,85	
3. Bladet	kr.	8.214,65	
4. Sv. Nielsens legat og legat "9x6"	kr.	1.500,00	
5. Gave til provsten	kr.	500,00	
6. Rykkerskrivelser	kr.	215,30	
7. Generalforsamling	kr.	9.018,40	
8. Sommerudflugt	kr.	3.315,40	
9. Diverse	kr.	20,00	kr. 23.304,60
			kr. 0,00

REGENSIANERSAMFUNDETS LEGAT

Indtægter:

1. Rente af fonds	kr.	1.492,00
2. Rente af giro	kr.	2,00
3. Bidrag	kr.	3.792,00
	kr.	5.286,00

Udgifter:

1. Udbetalt legat	kr.	2.500,00	
2. Diverse	kr.	67,15	
3. Rente af overtræk	kr.	30,00	
4. Overskud	kr.	2.688,85	kr. 5.286,00
			kr. 0,00